

[Albertsen.]

dette område. Vi har for nylig i tilsynsrådet taget et sådant initiativ over for de storkøbenhavnske kommuner og bedt dem om at bistå os med disse bestræbelser.

Jeg tror, det i det hele taget ville være nyttigt — i det mindste en overvejelse værd — om alle de, der taler om neddæmpning af den offentlige aktivitet eller besparelser, fik lejlighed til at se på de her nævnte institutioner. Jeg har forstået, at man har overvejet at sende finansudvalget — eller var det det udenrigspolitiske nævn? — til Afrika på studierejse for at se på virkningerne af u-landshjælpen. Det skal jeg ikke tage stilling til, men jeg vil foreslå, at man forinden sender de respektive udvalg, der har med dette arbejde at gøre, og også finansudvalget og andre, der særlig giver sig af med disse ting, på en rundtur til de dårligste af vore særforsorgsinstitutioner. Det vil sandsynligvis standse talen om at undlade at øge disse strengt nødvendige statslige initiativer.

Sluttelig vil jeg tillade mig at minde den højtærede socialminister om det spørgsmål, jeg i sommer rejste vedrørende ikke-ånds-svage kriminelles anbringelse under åndssvageforsorgen. Jeg vil gerne henlede ministerens opmærksomhed på problemet. Det må være muligt at få en ordening i dette tilfælde med et andet ministerium, nemlig justitsministeriet, således at de opgaver, der her er pålagt åndssvageforsorgen, bliver placeret, hvor de rettelig hører hjemme, nemlig under justitsministeriet.

Må jeg i øvrigt om en anden del inden for særforsorgen, nemlig blindeforsorgen, pege på det problem, der tid efter anden møder én, når man træffer forældre, der har blinde børn, nemlig kravet om „skolepligt“, som man vistnok af og til har håndhævet lidt rigoristisk. Burde det ikke snarere hedde „undervisningspligt“ — således at forstå, at denne undervisning med statstøtte ikke kun kan foregå på en institution? Administrationen af denne bestemmelse giver ofte anledning til menneskelige tragedier. Var det ikke muligt på dette punkt at få en mere smidig administration, således at man kunne tilgodese forældrenes ønske om at bevare børnene i hjemmet, men med pligt til forsvarlig undervisning?

Chr. Madsen: Jeg ved godt, det er dristigt af mig at minde folketingets medlemmer om, hvad der står i grundloven; men jeg gør det alligevel. I § 1 står der som bekendt:

„Denne grundlov gælder for alle dele af Danmarks Rige.“

Og i § 75, stk. 2, hedder det:

„Den, der ikke selv kan ernære sig eller sine, og hvis forsørgelse ikke påhviler nogen anden, er berettiget til hjælp af det offentlige ...“

Jeg nævner dette, fordi der forleden aften var en fjernsynsudsendelse om forholdene i Grønland. Det var meget forstemmende at se på — ja, det var rent ud sagt noget svineri. Det høje ting vedtager love om social forsorg, men næsten uden undtagelse står der i disse love: denne lov gælder ikke for Grønland. Jeg har talt om det nogle gange. Jeg forstår ikke, hvorfor man ikke kan komme så vidt, at man kan dække dette område af Danmarks rige med en ordentlig sociallov.

I øvrigt angående socialministerens redegørelse: jeg synes, den var sympatisk; den gav udtryk for en god vilje. Den højtærede socialminister siger: vi skal se længere frem, end vi er vant til. Og videre: vi skal langt videre ad disse veje.

Men så siger han: på lidt kortere sigt er vi imidlertid hæmmet af de herskende økonomiske forhold. Ja, det kan vel oversættes til noget andet. Man kan vel sige: for nærværende er det sådan, at man ikke kan komme videre, fordi der er politiske kræfter i det høje ting, der ikke vil videre med hensyn til en omfordeling af indtægterne, hvorved den offentlige sektor kunne få tilstrækkelige midler til, at der kan leves op til den socialpolitiske målsætning. Det er jo ikke alene et spørgsmål om følelser og sympati. Følelser og sympati alene kan ikke ændre forholdene; man må i første række finde ud af, at der skal kontanter til. Og gør vi det? Hvordan finder vi ud af det?

Nu har den højtærede socialminister i sin redegørelse nævnt nogle store tal. Jeg ved ikke, om disse store tal bliver nævnt bare for at forskrække folk. Det tror jeg nu ikke, men store tal forskrækker jo altid. Når man nævner tal, kan man imidlertid ikke lægge betydning i selve tallene. Hvordan har vi det? Hvordan måler vi selv, når vi synes,